

УДК 616.89:159.923.2

DOI <https://doi.org/10.32782/psych.studies/2026.1.9>

ПРОФЕСІЙНА ЖИТТЄСТІЙКІСТЬ ТА САМОЕФЕКТИВНІСТЬ МЕДИЧНОГО ПЕРСОНАЛУ В УМОВАХ ЗДІЙСНЕННЯ РЕАБІЛІТАЦІЙНИХ ЗАХОДІВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ

Ордатій Наталія Миколаївна,

PhD, асистентка кафедри медичної психології та психіатрії
Вінницького національного медичного університету імені М. І. Пирогова
<https://orcid.org/0000-0002-8100-2790>

Пашковський Сергій Миколайович,

заслужений лікар України,
кандидат медичних наук, доцент,
начальник Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону
<https://orcid.org/0000-0001-7455-248X>

Ангельська Вікторія Юріївна,

старша викладачка кафедри медицини катастроф та військової медицини Вінницького національного медичного університету імені М. І. Пирогова
<https://orcid.org/0000-0001-6140-0807>

Сайчук Оксана Віталіївна,

ординаторка відділення неврології клініки нейрохірургії та неврології Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону
<https://orcid.org/0009-0000-1294-6408>

У статті розглянуто теоретичні підходи до трактування понять «життєстійкість» та «само-ефективність» як важливих професійно- психологічних характеристик медичних працівників. Проаналізовано їх значення для процесів професійної самоідентифікації, самореалізації та самовизнання у сфері надання медичної допомоги, що характеризується високим рівнем емпатійної залученості та значними професійними ризиками. Зазначені феномени розглядаються як потенційні маркери погіршення соціальної взаємодії у професійному колективі та предикторів емоційного вигорання та інших дезадаптивних станів. Емпіричне дослідження проведено серед 180 представників медичного персоналу, що залучені до надання допомоги реабілітаційного характеру військовослужбовцям. За результатами дослідження отримано наступні результати у вибірці: превалюючим рівнем професійної самоефективності серед опитаних медичних працівників є високий рівень, що свідчить про націленість на результативність у діяльності та отримання задоволення від неї при наданні допомоги військовим, поширеним є низький рівень професійної життєстійкості, що свідчить про низьку включеність у професійну діяльність та відсутність контролю над нею, отримані рівні професійної життєстійкості знаходиться в середньому арифметичному значенні у 36,0 балів. Отримані показники професійної ефективності формуватимуть відчуття психологічного благополуччя даної категорії медичних працівників, превентивно впливають на виникнення наслідків професійних ризиків, свідчать про націленість отримання досвіду та успішне виконання професійних обов'язків та становитимуть основу психологічного ресурсу особистості в рамках подальшої професійної діяльності. Перспективи подальших досліджень полягають у визначенні окремих причин, що формують низький рівень професійної самоефективності та життєстійкості серед медичних працівників, з наступним пошуком шляхів їх можливого попередження та усунення.

Ключові слова: професійна життєстійкість, самоефективність, медичні працівники, військові, реабілітація.

© Ордатій Н. М., Пашковський С. М., Ангельська В. Ю., Сайчук О. В., 2026

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Ordatii Nataliia, Pashkovskyi Serhii, Anhelska Viktoriia, Saichuk Oksana. Professional resilience and self-efficacy of medical personnel in the context of implementing rehabilitation measures for military personnel

The article considers theoretical approaches to interpreting the concepts of "resilience" and "self-efficacy" as important professional and psychological characteristics of medical workers. Their significance for the processes of professional self-identification, self-realization, and self-recognition in the field of medical care, which is characterized by a high level of empathic involvement and significant professional risks, is analyzed. These phenomena are considered as potential markers of deterioration of social interaction in a professional team and predictors of emotional burnout and other maladaptive states. An empirical study was conducted among 180 medical personnel involved in providing rehabilitation assistance to military personnel. The study yielded the following results in the sample: the prevailing level of professional self-efficacy among the medical workers surveyed is high, which indicates a focus on effectiveness in their work and satisfaction from it when providing assistance to military personnel; a low level of professional resilience is common, which indicates low involvement in professional activities and a lack of control over them; the average level of professional resilience is 36.0 points. The obtained indicators of professional effectiveness will form a sense of psychological well-being among this category of medical workers, preventively influence the emergence of professional risks, demonstrate a focus on gaining experience and successfully performing professional duties, and form the basis of psychological resources for individuals in their future professional activities. Prospects for further research lie in identifying the specific causes of low levels of professional self-efficacy and resilience among medical workers, followed by a search for ways to prevent and eliminate them.

Key words: professional resilience, self-efficacy, medical staff, rehabilitation, serviceman.

Постановка проблеми. Повномасштабна війна в Україні суттєво змінила систему медичної допомоги, зосереджуючи особливу увагу на медико-психологічній та фізичній реабілітації військовослужбовців. У цих умовах медичний персонал, який займається реабілітаційними заходами, працює в умовах з високим рівнем професійного навантаження, посиленої емоційної залученості та моральної відповідальності, перебуваючи у постійному контакті з наслідками бойової травми. Така ситуація актуалізує важливість наявності психологічних ресурсів у фахівців, які не лише забезпечують їхню ефективність у виконанні професійних обов'язків, але й сприяють стійкості до стресу та збереженню психічного здоров'я. Одним з основних ресурсних концептів у цьому випадку є професійна стійкість та впевненість у власній ефективності.

Розвиток соціально-когнітивних теорій, що вважають людину активно діючою щодо здійснення власного вибору і поведінки, контролю над ними, сприяв пошуку розуміння тенденцій, особливостей та характеристик, що забезпечують оцінку діяльності. Поступово виникає теорія самоефективності, як конструкту самооцінки людини своєї здатності успішно виконувати певні дії в певних ситуаціях

[1, с. 237]. Вперше термін «самоефективності» був запропонований Альбертом Бандурою (1977), виходячи з розуміння, що самоефективність є центральною та важливою детермінантою людської поведінки, адже вона впливає на мотиваційні, когнітивні й емоційні процеси, формує наполегливість, результативність на успішність діяльності, корегує тривожність та коливання настрою [1, с. 238]. У подальшому, Альберт Бандура (1986 р.) визначив цей конструкт як «судження людей про свої здібності організувати та виконувати дії, що є необхідними для досягнення певних типів результатів». Формування самоефективності відбувається на базі власного досвіду та через виховання. А. Бандура виокремлює наступні джерела самоефективності: досвід власних успіхів, спостереження за чужими досягненнями, вербальні переконання і прийнятний емоційний стан. У подальшому виокремлюється думка про самоефективність, як наявність власного переконання щодо рівня здібностей виконувати конкретне завдання, а не рівня фактичних здібностей чи результатів.

Мета дослідження: здійснити емпіричний аналіз рівнів самоефективності та професійної життєстійкості медичного персоналу реабілітаційних підрозділів, що працює з військовослужбовцями, та

окреслення їх як психологічних ресурсів професійної діяльності. Матеріали та методи дослідження: дослідження проводилося в межах емпіричного, кількісного, крос-секційного підходу. У його рамках здійснено анонімне анкетування медичних працівників, які брали участь у виконанні реабілітаційних заходів, спрямованих на надання допомоги військовослужбовцям. У дослідженні взяли участь 180 працівників медичного персоналу. Опитування проводилось на добровільній основі, дотримуючись принципів анонімності та конфіденційності, респонденти самостійно заповнювали анкети у паперовому вигляді. З метою діагностики було використано такі психодіагностичні інструменти: Опитувальник професійної життєстійкості (О. Кокун), спрямований на визначення рівня сформованості життєстійкості як ресурсу професійної діяльності та Short Occupation Self-Efficacy Scale (SOSE)-коротка версія опитувальника професійної самоефективності в адаптації О. Креденцер [2, с. 37], що дозволяє оцінити суб'єктивне переконання фахівця у власній здатності ефективно виконувати професійні завдання. Отримані дані були піддані кількісній обробці із застосуванням методів описової статистики.

Дослідження виконано в межах науково-дослідної роботи «Зміцнення ментального здоров'я шляхом інноваційних підходів до медико-психологічної реабілітації та адаптації військовослужбовців та цивільних з інвалідністю як основа в вдосконаленні реабілітаційних програм», що здійснюється на базі Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова, № державної реєстрації 0125U001796 від 21.03.2025 р.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням дослідження самоефективності в навчальній діяльності у своїх наукових доробках висвітлюють: Т. Гальцева з позиції віри у власні здібності та мотивацію до здобуття успіху у поєднанні з особистісними характеристиками, В.Є. Михайличенко через кут взаємодії особистості з навколишнім світом, О. Музика вважає особистісну самоефективність базою для професійної реалізації, О. Креденцер вважає професійну самоефективність частиною професійної

«Я – концепції», вагомим попереджувальним елементом щодо професійного стресу. Самоефективність є системою суб'єктивних уявлень особистості щодо власної здатності успішно діяти в конкретних ситуаціях, має оцінювальний характер і забезпечує регуляцію дій [3, с. 43]. Це особистісна атрибуція, що формується на базі розуміння власних можливостей [4, с. 92]. Самоефективність може бути загальною, та специфічною, залежно від виду діяльності. Важливим є виявлення професійної самоефективності, як системи, що здійснюється в рамках професійного спрямування, в площині соціальної взаємодії та реалізації. Високі показники професійної самоефективності сприятимуть досягненням у фахові через старанність, спрямованість на результат та отримання задоволення від виконаної роботи. Адже власна результативність у діяльності впливає на самоефективність, яка є важливою і для подолання впливу стресових чинників та опрацювання травматичного досвіду, вибору копінг-стратегій, уникнення аддикцій та ризикової поведінки, що є важливим для українців в умовах військового часу. Вона впливає і на світосприйняття, постановку та досягнення цілей та формування типу мислення через призму власних можливостей [4, с. 94; 5, с. 172]. Самоефективність залежить від обставин оточення, викликів, потреб, стимулів, може їх урівноважувати, а в рамках професійної самоефективності – від власної компетентності, колективного мікроклімату, вимог керівництва, тощо та є превентивною щодо формування емоційного вигорання. Низька самоефективність через очікування провалу, невдачі та негативних емоцій призводить до відмови від дій або до пасивного копіювання дій інших чи імітації діяльності. Висока самоефективність, навпаки, пов'язана з очікуванням позитивного результату, позитивними емоціями, а тому сприяє самореалізації, творчості та спонтанності [6, с. 170]. Самоефективність є вмінням ефективної саморегуляції на тлі змінюваних викликів середовища, універсальною здатністю особистості вирішувати завдання успішно, конструктивно, навіть на тлі відсутності особистісного компоненту зацікавленості, вміння планувати, структурувати та впо-

рядковувати, з використанням досвіду інших, із швидким формуванням новітнього власного досвіду та його впровадженням. Самоефективність є ключовим внутрішнім мотиваційним процесом, на який можуть впливати особистісні характеристики та навколишні зміни, сама ж вона впливає на мотиваційні результати вибору, зусиль, наполегливості та досягнень у діяльності [7, с. 164]. Рівень самоефективності буде впливати і на вибір професії та на подолання професійних викликів. За К. Черніс, професійна самоефективність – переконання, що людина здатна добре виконувати свої професійні ролі, наявні такі рівні професійної самоефективності: на рівні завдань, в області міжособистісних стосунків та на рівні організації, установи. Професійна самоефективність у колективі є взаємовпливаючою та формує систему підтримки, залежить від організаційних підходів, стосунків у колективі, постановки цілей, системи вимог та заохочень, винагород, розподілу навантаження з урахуванням можливостей та ресурсів особистостей працівників [8, с. 58; 5, с. 171]. Професійна життєстійкість за О. Кокуном, є системною особистісно-професійною властивістю, що формується у фахівця упродовж професійного життя. Така властивість забезпечує включеність у професію із подоланням професійних викликів та ризиків, запобігає дезадаптаційним впливам та формування дисфункційних станів, є чинником особистісно-професійного зростання [9, с. 92]. Професійна самоефективність залежить від особистісних характеристик, технічного оснащення робочого місця, економічним забезпеченням робітника. Самоефективність є сприятливим чинником життєстійкості та стресостійкості, подолання складних обставин життя [3, с. 111]. Професійне навантаження медиків є величезним, через особливості надання допомоги пацієнтам, особливо з числа військовослужбовців, що мають масивні травми, ампутації чи стани, що потребують тривалого медичного супроводу та поєднуються з психологічними порушеннями [10, с. 171]. Досліджень щодо професійної самоефективності медиків у вітчизняній науковій літературі на сьогодні мало. Н. Башкірова та співавтори досліджували лікарів загаль-

ної практики та виявили, що для них притаманний середній рівень загальної самоєфективності, тому вони спрямовують свою діяльність на самовдосконалення та саморозвиток [11, с. 8]. Професіоналізм у медичній галузі часто описується за допомогою широких та дещо неоднозначних термінів, таких як альтруїзм, гуманізм та досконалість. В сучасних умовах з'являється інтерес до створення культури колективної відповідальності в закладах охорони здоров'я та сприянні «екології» професіоналізму [12, с. 475], що робить важливим дослідження самоефективності та життєстійкості в рамках медичної професійної діяльності для виявлення закономірностей та факторів впливу на них.

Результати дослідження. В рамках проведеного дослідження серед медичного персоналу, що задіяний у забезпеченні реабілітаційних заходів військовослужбовцям, отримані наступні дані, що відображено у табл. 1.

Прояв рівнів професійної життєстійкості нижче середнього та вище середнього рівнів знаходиться майже в однаковому цифровому виразі. Більш поширеним у вибірці з 180 осіб медичного персоналу є низький рівень професійної життєстійкості, найменше представлений рівень професійної життєстійкості вище середнього. Переважаючою є висока самоефективність у вибірці медичного персоналу – у 165 осіб, що становить – 91,7% опитаних. Поширеність у вибірці усіх отриманих рівнів професійної життєстійкості знаходиться в діапазоні середнього арифметичного 36,0 балів. Отримані результати професійної життєстійкості відображені на рис. 1 та 2.

Аналіз результатів дослідження:

1) найбільшу кількість осіб у вибірці складають із низьким рівнем професійної життєстійкості, що свідчить про сформованість низького рівня включеності у професійну діяльність, відсутності контролю над нею та низький особистісно-професійний потенціал зростання;

2) переважаючим рівнем професійної самоефективності серед опитаних медичних працівників є високий рівень, що становить 91,7% у вибірці, що свідчить про отримання задоволення від результативності у лікувально-реабілітаційній роботі з військовими. Даний показник впливає

Таблиця 1

Отримані результати при опитуванні

Показник	Рівні	Кількість осіб	Процентне вираження
Професійна життєстійкість	Низький	42	23,3
	Нижче середнього	32	17,8
	Середній	36	20
	Вище середнього	31	17,2
	Високий	39	21,7
Самоефективність	Низький	15	8,3
	Високий	165	91,7
Всього		180	100

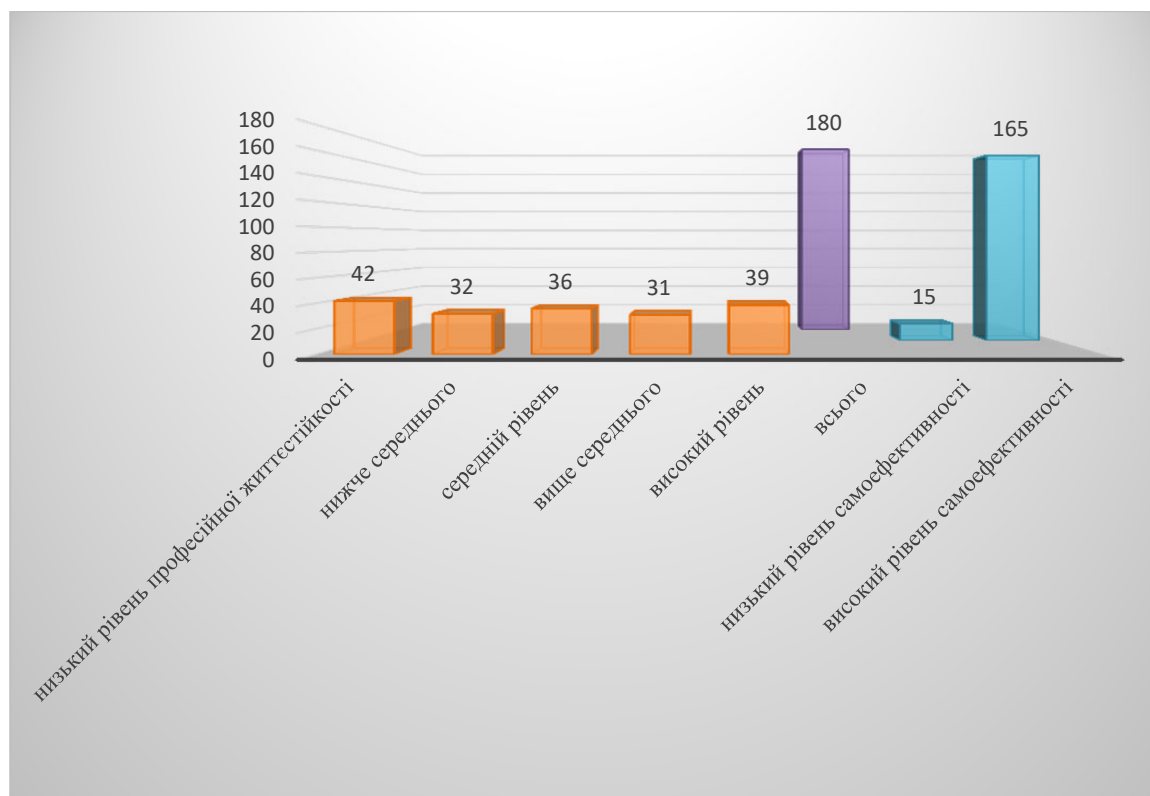

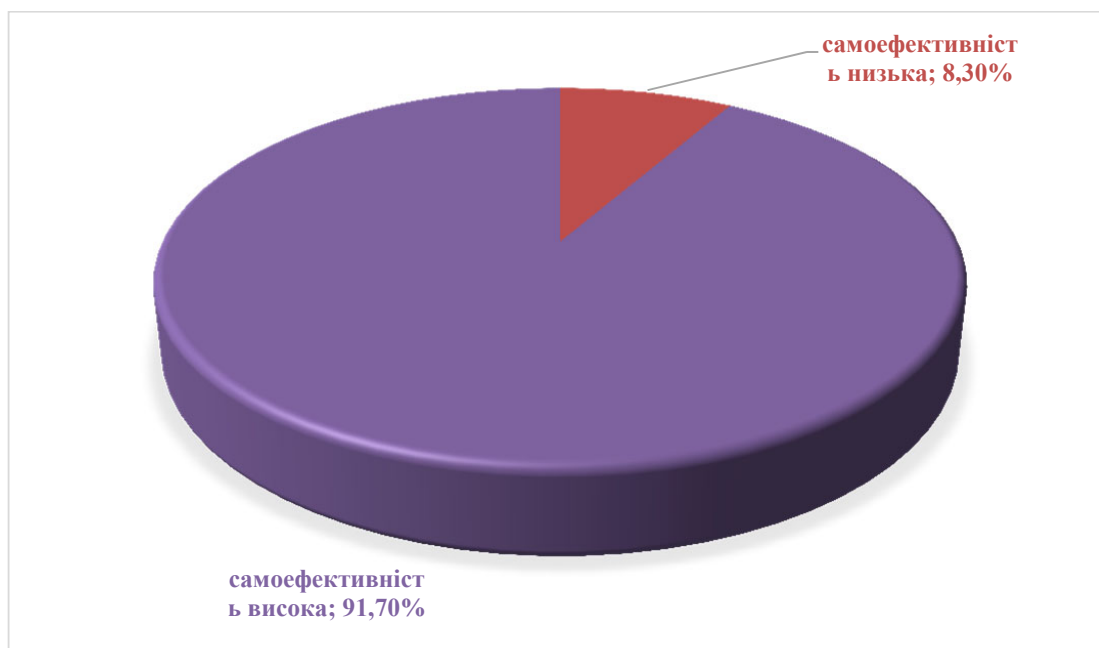
Рис. 1. Прояв рівнів професійної життєстійкості та самоефективності серед опитаних

тиме на формування психологічного благополуччя даної категорії медичних працівників, попереджує емоційне вигорання та демонструє наявність досвіду та наявність успішного виконання професійних обов'язків і є психологічним ресурсом особистості, орієнтуванні на здобуття високого професійного рівня;

3) поєднання переважаючих низького рівня професійної життєстійкості та високого рівня професійної самоефективності серед опитаних врівноважують вплив професійних викликів та ризиків, які є наймовірно високими у медичній сфері, зменшу-

ючи дезадаптивний вплив та попереджуючи виникнення емоційного вигорання;

Висновки. Варто приділити увагу наданню психологічної допомоги медичному персоналу з метою виявлення зрушень у психоемоційному стані з профілактичною та корекційною метою задля попередження явищ емоційного вигорання та низьких рівнів професійної самоефективності та життєстійкості. Ці показники визначають професійне довголіття, його якість та визначають результативність щодо досягнення поставлених професійних цілей, що для медичного персо-

Рис. 2. Графічне відображення отриманих результатів самоефективності

налу є націленість на лікування пацієнтів, сприяння їх одужанню чи можливого зменшення проявів хвороби або травми на тлі збереження власного психологічного здоров'я та збереження ефективного функціонування як в рамках професійних стосунків, так і за їх межами.

Перспективи подальших досліджень полягатимуть у виявленні причин форму-

вання низького рівня професійної самоефективності серед медичних працівників, що надають допомогу військовим, задля їх можливого усунення та формування саморегулюючих механізмів на базі особистісних ресурсів, колективної взаємодії та доступності до якісної психологічної допомоги в умовах робочого місця.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Waddington J. Self-efficacy *ELT Journal*. 2023. Vol. 77, Iss. 2. P. 237–240. DOI: <https://doi.org/10.1093/elt/ccac046>
2. Методики дослідження психічного здоров'я та благополуччя персоналу організацій : психологічний практикум / Л. М. Карамушка та ін. ; за ред. Л. М. Карамушки. Київ : Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України, 2023. 76 с.
3. Кревська О. О. Мотиваційні чинники професійної самоефективності особистості : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.01. Луцьк, 2018. 213 с.
4. Бовсуновський В. Теоретичний аналіз категорії «самоефективність» у сучасній психологічній науці. *Журнал соціальної та практичної психології*. 2024. № 3. С. 92–99. DOI: <https://doi.org/10.32782/psy-2024-3-15>
5. Пашковський С., Ордатій Н., Чорна В., Ангельська В., Гуменюк Н. Життестійкість медичних працівників у процесі медико-психологічної реабілітації: виклики воєнного часу. *Сучасна медицина та психологічне здоров'я*. 2025. Вип. 2 (20). С. 169–176. DOI: <https://doi.org/10.32689/2663-0672-2025-2-26>
6. Білоконенко Г. В. Розвиток професійної самоефективності особистості. *Сучасні проблеми управління підприємствами: теорія та практика: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, Україна, 18–19 берез. 2019 р./ Харків: ФОП Панов А. М., 2019. С. 169–170. https://repository.hneu.edu.ua/bitstream/123456789/21198/1/Tezy_Bilokonenko_Feb2019.pdf*
7. Schunk D. H., DiBenedetto M. K. Self-efficacy and human motivation. *Advances in Motivation Science*. 2021. Vol. 8. P. 153–179. DOI: <https://doi.org/10.1016/bs.adms.2020.10.001>

8. Креденцер О. П. Професійна самоефективність та її роль у забезпеченні психологічного здоров'я персоналу освітніх організацій в умовах війни та повоєнного відродження: теоретичний аналіз проблеми. *Організаційна психологія. Економічна психологія*. 2023. № 2–3 (29). С. 52–64. DOI: <https://doi.org/10.31108/2.2023.2.29.5>

9. Кокун О. М. Опитувальник професійної життєстійкості (українська версія). *Проблеми екстремальної та кризової психології*. 2021. № 1 (1). С. 90–104. DOI:10.52363/dcpp-2021.1.8

10. Пророк Н. В. Самоефективність та успішність професійної діяльності. *Актуальні проблеми психології*. 2019. Т. 7, вип. 22. С. 176–180. http://ecopsy.com.ua/data/zbirki/2010_22/sb22_35.pdf

11. Bashkirova N., Karlova G., Kramarchuk V. The academic self-efficacy of general practitioners – family doctors. *Modern engineering and innovative technologies*. 2023. Iss. 25, Part 3. P. 8–12. DOI: 10.30890/2567-5273.2023-25-03-005

12. Tal O., Bitan M. Professionalism and self-evaluation: diverging perspectives among physicians and nurses. *Journal of Healthcare Leadership*. 2024. Vol. 16. P. 473–483. DOI: <https://doi.org/10.2147/JHL.S483515>

REFERENCES:

1. Waddington, J. (2023). Self-efficacy. *ELT Journal*, 77(2), 237–240. <https://doi.org/10.1093/elt/ccac046>

2. Karamushka, L. M. (Ed.). (2023). *Metodyky doslidzhennia psykhychnoho zdorovia ta blahopoluchchia personalu orhanizatsii: Psykholohichniy praktykum* [Methods for researching mental health and well-being of organizational staff: Psychological practicum]. Instytut psykholohii imeni H. S. Kostiuka NAPN Ukrainy. [in Ukrainian]

3. Krevska, O. O. (2018). *Motyvatsiini chynnyky profesiinoi samoefektyvnosti osobystosti* [Motivational factors of professional self-efficacy of personality]. *Doctor's thesis*. Lutsk. [in Ukrainian]

4. Bovsunovskyi, V. (2024). Teoretychnyi analiz katehorii "samoefektyvnist" u suchasniy psykholohichniy nauksi [Theoretical analysis of the category "self-efficacy" in modern psychological science]. *Zhurnal sotsialnoi ta praktychnoi psykholohii*, (3), 92–99. <https://doi.org/10.32782/psy-2024-3-15> [in Ukrainian]

5. Pashkovskiy, S., Ordatii, N., Chorna, V., Anhelska, V., & Humeniuk, N. (2025). Zhyttiistiikist medychnykh pratsivnykiv u protsesi medyko-psykholohichnoi reabilitatsii: vyklyky voiennoho chasu [Hardiness of medical workers in the process of medical-psychological rehabilitation: Challenges of wartime]. *Suchasna medytsyna ta psykholohichne zdorovia*, 2(20), 169–176. <https://doi.org/10.32689/2663-0672-2025-2-26> [in Ukrainian]

6. Bilokonenko, H. V. (2019). Rozvytok profesiinoi samoefektyvnosti osobystosti [Development of professional self-efficacy of personality]. In *Suchasni problemy upravlinnia pidpriemstvamy: teoriia ta praktyka: Proceedings of the International Scientific and Practical Conference* (pp. 169–170). FOP Panov A. M. https://repository.hneu.edu.ua/bitstream/123456789/21198/1/Tezy_Bilokonenko_Feb2019.pdf [in Ukrainian]

7. Schunk, D. H., & DiBenedetto, M. K. (2021). Self-efficacy and human motivation. *Advances in Motivation Science*, 8, 153–179. <https://doi.org/10.1016/bs.adms.2020.10.001>

8. Kredentser, O. P. (2023). Profesiina samoefektyvnist ta yii rol u zabezpechenni psykholohichnoho zdorovia personalu osvithnikh orhanizatsii v umovakh viiny ta povoiennoho vidrodzhennia: teoretychnyi analiz problemy [Professional self-efficacy and its role in ensuring psychological health of educational staff in wartime and post-war recovery: Theoretical analysis]. *Orhanizatsiina psykholohiia. Ekonomichna psykholohiia*, (2–3), 52–64. <https://doi.org/10.31108/2.2023.2.29.5> [in Ukrainian]

9. Kokun, O. M. (2021). Opytuvalnyk profesiinoi zhyttiistiikosti (ukrainska versiia) [Professional hardiness questionnaire (Ukrainian version)]. *Problemy ekstremalnoi ta kryzovoi psykholohii*, 1(1), 90–104. DOI:10.52363/dcpp-2021.1.8 [in Ukrainian]

10. Prorok, N. V. (2019). Samoefektyvnist ta uspishnist profesiinoi diialnosti [Self-efficacy and professional success]. *Aktualni problemy psykholohii*, 7(22), 176–180. http://ecopsy.com.ua/data/zbirki/2010_22/sb22_35.pdf [in Ukrainian]

11. Bashkirova, N., Karlova, G., & Kramarchuk, V. (2023). The academic self-efficacy of general practitioners – family doctors. *Modern Engineering and Innovative Technologies*, 25(3), 8–12. <https://doi.org/10.30890/2567-5273.2023-25-03-005>

12. Tal, O., & Bitan, M. (2024). Professionalism and self-evaluation: Diverging perspectives among physicians and nurses. *Journal of Healthcare Leadership*, 16, 473–483. <https://doi.org/10.2147/JHL.S483515>

Дата першого надходження статті до видання: 03.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 25.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 04.05.2026